

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Ingen skal være i tvivl om dimensionen af det problem, vi behandler, og rækkevidden af den beslutning, som vi må tage i tiden, som kommer. Det er en fantastisk afgørende sag for hele udviklingen i vor del af Europa.

Jeg er i hvert fald ikke i tvivl. Ser man på vores historie, hvad Danmark var engang, ser man på vores forhold til vores broderland Sverige, er der sket en udvikling, som vi kun kan være glade for. Der var noget i vores fortid, som var knap så samarbejdsvenligt som det, vi står over for nu. Nu står vi med en mulighed for første gang i historien på en eller anden facon at knytte forbindelsen bogstavelig talt imellem de nordiske lande. Det er synd, hvis det er drillerier eller småævl, hvis det er sådan lidt partierne imellem eller personerne imellem, som skal ødelægge nogle muligheder. Derfor har jeg selvfølgelig været i tvivl om, hvor jeg skulle lægge mig. Det vil enhver vel, der også har et ansvar, være i tvivl om.

Jeg har set i historien, og den er aldrig så tosset at vende tilbage til, hvordan man ofte er afhængig af den rigtige beslutning eller den rigtige udtalelse. Tænk blot på Bjørnstjerne Bjørnsons telegram til Kristian Mikkelsen i 1905 med teksten: Nu drejer det sig om at handle. Så kom svaret tilbage: Nu drejer det sig om at holde kæft. Det var altså det rigtige svar, som man fik i det tilfælde.

Går jeg tilbage til et andet meget vigtigt øjeblik i vort lands historie, er det vores indtræden i fællesmarkedet. Jeg oplevede sammen med mine norske kollegaer den aften under Europarådsmødet i Paris, hvor vi i fællesskab glædede os over, at begge lande nu var kommet ind i EF. Det gjorde vi. Så kom resultaterne fra Nordnorge fra fiskeregnene i løbet af natten, og så manglede man om morgenen et par procent.

Her kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvordan ville det være gået, hvis J. O. Krag, den daværende statsminister, havde taget folkeafstemningen i Danmark først og den derved var blevet retningsgivende for Norge. Havde vi så ikke fulgtes sammen ind og i fællesskab i højere grad end alene kunnet præge udviklingen? Jeg siger det. Jeg kan ikke lade være med at tænke på det, og jeg kan da heller ikke lade være med at tænke på, hvordan vi gør det rigtige nu i dag.

Det er ikke en forhandling, som man måske kunne få indtryk af, med den svenske regering.

Det er en drøftelse i det danske Folketing, hvor man prøver at klarlægge, hvor man er. Til det brug har jeg sådan set, føler jeg selv, fået de impulser, som var nødvendige. Man skal ikke fragte os muligheden for forhandling, og for mig har det i hvert fald altid været afgørende, når jeg skulle i en forhandling, at jeg havde så god en udgangsposition som overhovedet muligt. Det har man som regel, når man ikke på forhånd afgiver nogen af de ting, som man skal forhandle væk for til gengæld at få noget andet i stedet. Det er også baggrunden for, at jeg har lavet mit oplæg, som jeg har lavet det.

Det har fået nogle bemærkninger med fra hr. Arne Melchior og fra hr. J. K. Hansen. Det må jeg tage til indtægt og sige, at sådan er det. Men jeg vil da gerne sige, at jeg ikke føler, at regeringen har forsømt noget. Jeg mener, vi har været i stadig kontakt på alle niveauer med den svenske statsadministration. Jeg mener, at vi til staidighed har fået de råd fra vores svenske kollegaer – minister, departementschef – som vi føler vi har tjent begges interesser ved at følge. Så jeg føler altså ikke, at jeg behøver at have dårlig samvittighed i den retning.

Det, der udgår fra salen i dag, er jo signaler. Man er selvfølgelig meget opmærksom på i Stockholm, også i Malmø, hvad der bliver sagt i Folketinget i dag. Det er signaler, og man kan selvfølgelig læse i morgen nøjagtigt, hvad der er sagt. Det er helt sikkert. Men vi, som har haft for vane at lytte til debatten, kan også høre, hvad der ikke er sagt, hvad der står mellem linjerne.

Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg er uhyre tilfreds med, som debatten er forløbet. Jeg føler i hvert fald, at jeg har fået et grundlag for at opfylde det ønske, som er rejst over for mig om at gå i realitetsforhandlinger. Ingen forlanger vel, at jeg skal gøre det på et, hvad vi skønner er et uregtigt tidspunkt. Jeg mener i hvert fald, at uden dagsorden, uden beslutning, har jeg fået en opfordring, og den vil jeg selvfølgelig efter regeringens anvisning tage ad notam. Det har Folketinget sagt til mig i dag, og sådan ligger det.

Der er jo omtalt meget lige fra Københavns nærtrafik og frem til de helt store perspektiver. Jeg har vist før sagt i debatterne i folketingssalen, at der også er områder, hvor jeg med eller mod min vilje må konstatere, at jeg er enig med fru Margrete Auken. Når jeg siger det på den